

Textus: 2Móz 6, 2-13:

„Azután beszélt Isten Mózesnek, és azt mondta neki: Én vagyok az Úr! [3](#) Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint „Mindenható Isten”, de azt a nevet, hogy „Úr”, nem nyilatkoztattam ki nekik. [4](#) Szövetségre is léptem velük, hogy nekik adom Kánaán földjét, azt a földet, amelyen jövevények voltak. [5](#) Meghallottam Izráel fiainak jajkiáltását is amiatt, hogy az egyiptomiak rabszolgamunkára kényszerítik őket, és visszaemlékeztem szövetségemre. [6](#) Ezért mondd meg Izráel fiainak: Én vagyok az Úr, és megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszerszolgálatától, és megmentelek benneteket a nekik végzett rabszolgamunkától; megváltalak benneteket kinyújtott karral és súlyos ítéletekkel. [7](#) Népemmé fogadlak titeket, én pedig Istenetek leszek, és megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszerszolgálatától. [8](#) Azután beviszlek benneteket arra a földre, amelyről megesküdtem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom, és nektek adom majd azt örökségül. Én vagyok az Úr! [9](#) Mózes pedig elbeszélte mindezt Izráel fiainak. De nem hallgattak Mózesre kishitűségük és a kemény munka miatt. [10](#) Azután így beszélt Mózeshez az Úr: [11](#) Menj be a fáraóhoz, Egyiptom királyához, és mondd meg neki, hogy bocsássa el országából Izráel fiait! [12](#) Mózes azonban így beszélt az Úr előtt: Hiszen Izráel fiai sem hallgattak rám! Hogyan hallgatna hát rám a fáraó, amikor még a beszédben is ügyetlen vagyok?! [13](#) De az Úr szólt Mózesnek és Áronnak, és odarendelte őket Izráel fiaihoz meg a fáraóhoz, Egyiptom királyához, hogy vezessék ki Izráel fiait Egyiptom országából.

Kedves Testvérek!

A „Kösziklára épült ház” igehirdetés sorozat után a nyári táborunkban a „növekedés” témája volt velünk, ami nagyon megmozgatott minket, Isten mozdította szívünket Őfelé. Megérthettük, hogy mennyire fontos mélyen meggyökereznünk Krisztusban, növekednünk egyénként és gyülekezetként is, rajta maradni a szőlőtőn, gyümölcsöt teremni. A presbiteri tervező hétvégénken megerősített minket Isten abban, mennyire fontos, hogy a gyülekezetünk folyamatosan Isten jelenlétére szomjazó, gyógyuló és gyógyító közösség legyen. Ebben az Isten előtt időző, az Ő akaratát és vezetését kereső állapotban a fókusz a kapcsolatok gyógyulására, helyreállítására került, ebben szeretnénk továbblépni a lelki növekedés útján. Isten azt bizta ránk, hogy a kapcsolatokban való gyógyulásban akar tovább vezetni minket, hogy így lehessünk áldás a világban.

Az igehirdetés sorozatban, melynek a címe: a „Helyreállt kapcsolat”, mostantól 2024 júniusáig nem úgy fogjuk bejárni ezt az utat, hogy magunkból kiindulva, sebeinket megnevezve keressük a gyógyulást Istennél, hanem más irányból közelítünk. Isten népének részei vagyunk, akikre úgy tekint, mint akiket azért hív el és állít helyre ebben a világban, hogy rá mutassanak, hozzá hívják a világot. Áldottak legyenek és áldás legyenek. Az lesz a középpontban, hogy Isten milyen képekkel írja le az Ő népével való kapcsolatát. Ez lesz a minta, amit meg próbálunk érteni, ami által keresni fogjuk azt, hogyan munkálkodik Isten, hogyan akar közöttünk lenni, miben akar gyógyítani, változtatni bennünket. Tudatosan Isten és a népe közti kapcsolatból indulunk ki, mert a világ, a kulturális narratívánk az egyénből indítana. Ez is egy üzenet: könnyen lehet, hogy nem ott van szükség kapcsolati helyreállásra, gyógyulásra, ahol elsőre gondoljuk. Ezekben a képekben Isten atyai szívét keressük, az evangéliumot próbáljuk megragadni. Nem méregetni azt, hogy mennyire felelünk meg neki, hiszen teljességgel nem tudunk megfelelni neki. Azt próbáljuk megérteni, hogy mi Isten üzenete, az adott képen keresztül.

A felolvasott Igénk a „Nagy Történet” fontos állomása, az Istentől eltávolodott emberrel Ő helyre akarja állítani a kapcsolatot. Ehhez kiválasztja Ábrahámot és azt ígéri neki, hogy nagy néppé teszi. Rajtuk mutatja meg az Ő helyreállító munkáját, kegyelmét, irgalmát, nekik adja majd a Törvényt. A néppé válás egy fontos pontja az egyiptomi szabadulás, ezen a ponton kapcsolódunk a történetbe.

Tekintsünk úgy erre a történetre, mint ami a miénk is, hisz Isten bennünket is részévé tett a megváltás által a Nagy Történetnek, és Krisztusban miénk is az ígéret: „népemmé fogadlak”.

1. Mit jelent számunkra, hogy Isten népévé fogad minket?

- Érthetetlen a helyzet**, amiben Isten megszólal Mózes által. A rabságban, a teljes kiszolgáltatottságban jelenik meg, ami nem illeszthető be semmilyen emberi logikába. Hiszen akkor Isten vagy gyenge, hogy ez megtörténhet az Ő népével, a választottaival, vagy gonosz, hogy ezt megengedi. Esetleg nem is létezik, csak Mózes próbálja elhordozhatóvá tenni az elhordozhatatlant és így próbálja vigasztalni a végső elkeseredésben lévő népet. Szövetség, új föld, szabadítás: olyan távoli ígéretek ezek, amik a vályogvető munka nyomása alatt megragadhatatlanok.
- Lehetetlen küldetés** Isten népének lenni, hiszen meg van tiltva számukra az, hogy nép legyenek. Megölik az elsőszülött fiúkat a nép közül, irtják őket, ki akarják pusztítani, teljes mértékben tárgyiasítva vannak, úgy kell élniük, mint a gépeknek, kőkemény munkát végezve, mások gazdagságáért, mások életéért. Nincs életük és nincs reményük, nincs erejük sem bízni.
- Megosztó kérdéssé** is válik Mózes és a nép között Isten hívása és ígérete: nem jut el hozzájuk a szabadítás híre. A kemény munka miatt, a teljes kimerültség állapotában a szív is kemény. Isten nem hallgat meg, hiába kiáltok, akárki akármit mond, nem segít, nem szeret, nem törődik velem. Teljesen magunkra hagyott. Pedig Isten azt mondja: meghallottam a jajkiáltást. Nem feledkeztem el rólad, törődök veled, én népem, nem felejtettelek el.

Isten a népévé fogadott minket, ezt olvastuk a lekciónban. Krisztusban miénk ez az ígéret. Hol vagy, Isten népe? Aki itt ülsz és hallgatod ezeket a szavakat, elhiszed-e ezt, ide tartozónak tartod-e magadat? Ha nem, tiéd a hívás: Isten hazavár, magához fogad, nem vagy kívülálló Krisztusért! Itthon vagy nála! A bűneid már nem választanak el Tőle!

Isten népe, hol vagy? Akik most halljátok ezeket a szavakat: halljátok, ahogy Isten kérdez mindannyiunkat? A népem vagytok, a népemmé fogadtalak, elhiszitek ezt? Ide tartoztok, ez a ti identitásotok, része lehettek, része vagytok a Nagy Történetnek. Érthetetlen helyzet, lehetetlen küldetés, megosztó kérdés.

De ez Isten igaz Igéje: Isten megszólít most, Jézus melléd lép és akkor is, ha nehéz meghallani, elhinni, megérteni, azt mondja, hogy a népe vagyunk. Így tekint ránk és áldássá akar minket tenni. Gyógyítani akar. Azt akarja, hogy Őt kövessük és ne más isteneket. Ő tudja oldani a görcsöket, fájdalmakat, ami az elvetettségéből, a terhekből fakadnak. A teljes kimerültség, a fáradtság állapotából Ő tud feléleszteni, Ő tud felemelni és megszabadítani.

2. Mi Isten népe feladata ezen a földön?

a. Átadni a kontrollt.

Isten arra hívja a népét először is, hogy kezdjen el mélységesen bízni Benne és adja át neki a kontrollt. Azt ígéri a felolvasott Igében, hogy Ő szabadít meg és tesz csodákat. Ő adja a földet: megváltalak, megszabadítalak – mondja. Nyomatékosítja is: „Én vagyok az Úr!”. Amellett, hogy ezt felszabadító hallani, hogy nincs nála nagyobb, ijesztő is egyben: át kell adnunk Istennek a kontrollt. Isten népe egyik legsúlyosabb vétke, hogy hallja ezt és utána úgy tesz, mintha nem is hallotta volna. Nem vesz róla tudomást. Úgy tesz, mintha Isten valamilyen kis filozófiai elv lenne, egy értékrend vagy egy spirituális forrás. A helyzet az, hogy a mindenható Istennel van dolgunk, aki ég és föld teremtető Ura és feltétel nélküli engedelmisséget vár el az Övéitől. A „népemmé fogadtalak” azt jelenti, hogy ha erre ígent mondunk, tényleg át kell adni a kontrollt Istennek. El kell engedni az irányítást és segítségül kell hívni a nevét, minden tervet letenni elé és megvallani, hogy Őt akarjuk szolgálni.

b. Átélni a szabadítást

Ha Isten népe elég bátor a kontroll átadásához, akkor szembesül azzal, hogy nem képes teljességgel erre és belátja, hogy magától nem tud Isten népe lenni. Kipörög ebből az állapotból, mert magától töredékes, gyenge és elveszett. Isten népe feladata a kontroll átadás után az, hogy beismerje, hogy szabadításra van szüksége. Csak akkor élheti át a szabadítást, ha tudatára ébred teljes elveszettségének és Istenre szorultságának. Ez a mi utunk is, testvéreim, ezt készíti Isten nekünk is: hogy ismerjük be előtte, hogy nem vagyunk erősek és nem tudjuk megszabadítani magunkat. Ő erőssé tehet, de az már a szabadítás része lesz. Hirdetem nektek, hogy Isten Krisztus áldozatával megváltott, azaz visszakövetelt minket magának, visszavásárolt a bűn állapotából és annak következményéből, a kárhozból. Az eredeti kifejezés a rabszolgák, az elzálogosított birtok visszavásárlását leíró kifejezés. Ezt tett értünk Isten. Ezt ígérte a rabszolgaságban lévő népének ott és akkor és meg is tette velük és ez a mi utunk is.

c. Hirdetni: Isten cselekedte ezt

Mindezt pedig azért teszi Isten, hogy megmutassa mindenki számára a szabadítást és bevonjon az Ő tervébe. Akkor hirdethetjük Isten nagy tetteit, ha valóban Őt tartjuk Úrnak és követjük, az Ő szabadításában bízunk és az Ő kegyelmére alapul az életünk. Ha nem ezt tesszük, elveszítettük a hitelességünket.

3. Hogyan viszi véghez Isten a nagy terveit?

„Isten 5 kifejezéssel ismétli meg, amit már az égő csipkebokorban elmondott Mózesnek: meghallottam panaszkodásukat, emlékszem szövetségemre, megszabadítalak, megmentelek, megváltalak. Igen, a fáraó szorítása erősebb, mint korábban; igen, úgy tűnik, nincs szabadság a rabszolganeppnek; igen, könnyebb elhinni, hogy nem változik semmi, hogy a reménytelenség és erőtelenség végleg elhatalmasodott és rabságban tartja őket – de „Én vagyok az Úr”, a szabadító.” – fogalmaz egy írásmagyarázó.

Igen, Ő a szabadító, de bármennyire hihetetlen is, Isten a nagy terveit **a népe által** viszi véghez. Ő szabadít meg, de ezt azért teszi, hogy felemelje a népét és bevonja a munkájába. A történet elhangzásakor ez egy megnyomorított rabszolga sereg, de nem ez a jövőjük. Akkor is igaz ez, ha rögtön nem megy minden magától, ha szembe kell állni a fáraóval, ha engedi a küzdelmet Isten.

Drága Testvérek, ha hajlandók vagyunk ütközni a kultúrával, ami körülvesz minket, ha készek vagyunk szembenézni a bálványokkal, amik megkötnék minket, ha vállaljuk az ütközést a saját szívünkkel is, nagy dolgok történhetnek bennünk, közöttünk és általunk. Nem feltétlenül emberi számítás szerint nagy dolgok, nem feltétlenül látványos dolgok, hanem valódi dolgok. Valódi változás, gyógyulás és helyreállítás. Valójában erre vágyunk mindannyian. Hogy helyreálljon a kapcsolat az Atyával, egymással magunkkal!

Lépjünk ma egy lépést Isten felé az úrvacsorai közösségben. Lépjünk egy lépést afelé, hogy együtt mondjuk: a Te néped vagyunk, használj minket, áldás szeretnénk lenni ebben a világban, itt Gazdagréten! Mindazt, ami köztünk történik, ami most indul ebben a tanévben is, felajánljuk Istennek, legyen az Ő dicsőségére! Az Ő népe vagyunk! Az Ő népe akarunk lenni! Ma együtt választjuk Őt magát, együtt választjuk az életet!